

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17774/2024
25.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужилца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Оленик, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова из Београда, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6320/23 од 24.04.2024. године, у седници већа одржаној 25.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6320/23 од 24.04.2024. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужене.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6320/23 од 24.04.2024. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужене.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2548/21 од 08.09.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилце ББ и обавезана тужена да исплати тужилци на име накнаде нематеријалне штете због смрти блиских лица и то износе од по 800.000,00 динара, због смрти оца ВВ, мајке ГГ, сестре ДД, брата ЂЂ и сестре ЕЕ, са законском затезном каматом од 08.09.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилце ББ, а преко досуђених износа из става првог изреке на име нематеријалне штете због смрти блиских лица за износе од још по 1.200.000,00 динара, због смрти оца ВВ, мајке ГГ, сестре ДД, брата ЂЂ и сестре ЕЕ. Ставом трећим изреке, констатовано је да се сматра повученом тужба тужилце АА. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да накнади тужилци ББ трошкове поступка у износу од 352.525,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6320/23 од 24.04.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе тужилце ББ и тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2548/21 од 08.09.2023. године у ставу првом, другом и четвртм

изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена жалба тужене, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име накнаде нематеријалне штете због смрти блиског лица применом члана 172., 200. и 377. Закона о облигационим односима – ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр 27/98 ... 57/89 и „Службени лист СРЈ“ број 31/93).

Према оцени Врховног суда, у конкретном ситуацији нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са важећом праксом овог суда у сличној чињенично-правној ситуацији. Није од утицаја на другачију одлуку овога суда о дозвољености ревизије указивање у ревизији да се у односу на тужену Републику Србију, као правно лице, не може применити привилеговани рок застарелости потраживања накнаде штете одређен за застарелост кривичног гоњења, с обзиром на то да када је штета проузрокована кривичним делом и за кривично гоњење предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења, имајући у виду да у конкретној

ситуацији постоји правноснажна пресуда којом је утврђено постојање кривичног дела и припадник органа тужене оглашен кривим за кривично дело.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 23.09.2021. године. Вреднос предмета спора побијаног усвајајућег дела на име главног тужбеног захтева износи укупно 4.000.000,00 динара, сходно одредби члана 30. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног усвајајућег дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра (рачунајући да је на дан подношења тужбе 23.09.2021. године 1 евро износио 117,5758 динара по средњем курсу НБС и вредност предмета спора побијаног дела изражена у еврима износила 34.020,60 евра), то ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић